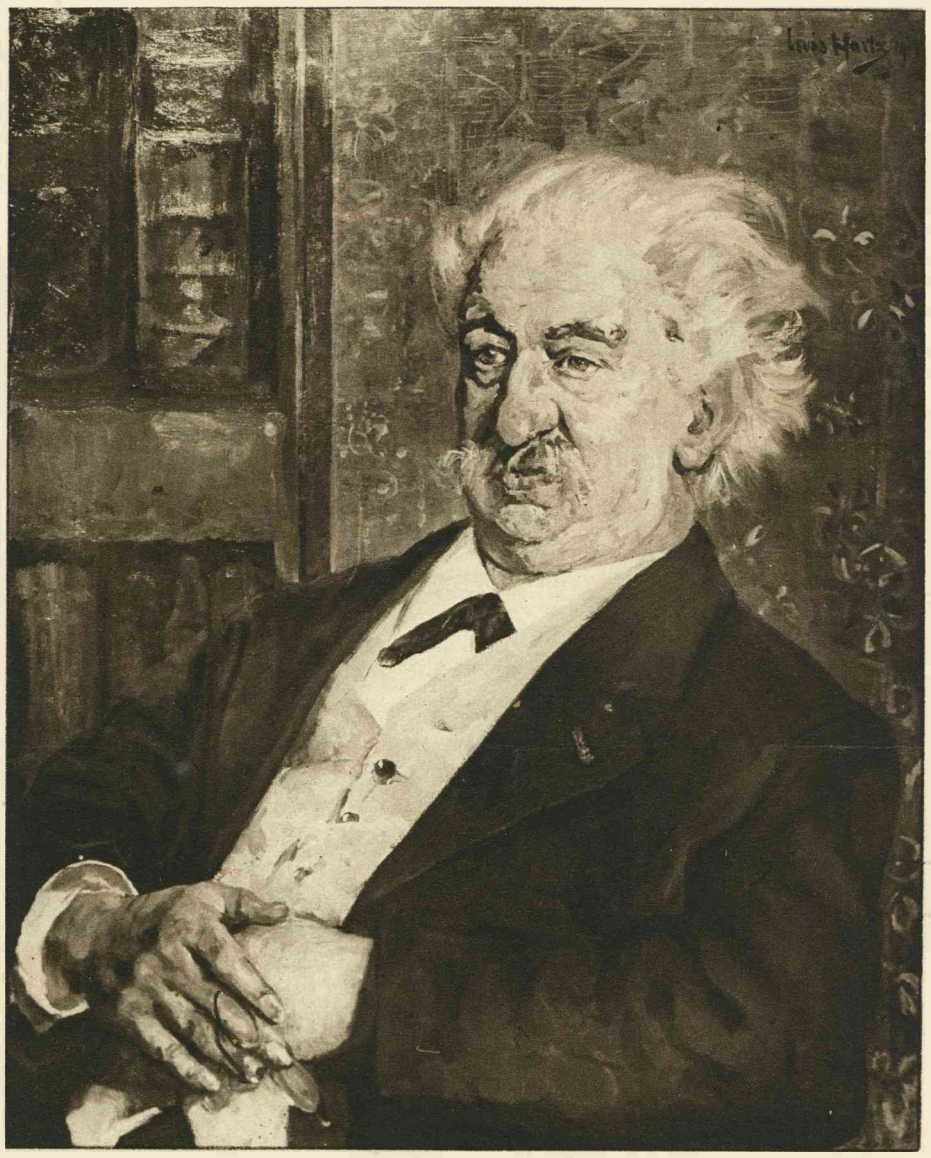
laantjes langs zonbeschenen paadjes gaan wij van het eene dierenverblijf naar het andere; dit gansche park is op zichzelf al, afgezien van de dierenbevolking, 'n prachtig stuk bezienswaardigheid. Als in een wijd smaragdgroen dal ligt het, rommentom begrensd door zwartgroene dennenbosschen en gulden korenvelden, en daaromhenen het verre blauwe tooverland der glooiende bergen.

Door die genoeglijke en schoone dreven kuierden wij, de heer Burgers en uw dienaar, uren lang rond, en naarmate wij vorderden werd de bevolking serieuzer en het park den naam van diergaarde meer en meer waardig. Hadden we tot nog toe slechts gevogelte, wilde zwijnen, bokken, herten, zebra's en antilopen gezien, thans kwamen we langs een paar pracht-lama's, mooier dan wij in den dierentuin gewoonlijk vinden; we zagen een bison door het dochtertje van den heer Burgers de wei injagen, waartoe zij zelf tot onzen schrik bij het beest den stal inging, en wij bewonderden een fraaie kameel; beide dieren wandelden zooals ge op onze foto ziet, vreedzaam naast elkaar; slechts het alomtegenwoordige gaas voorkomt handtastelijkheden. We vonden een das in een formeel hol in den grond ingegraven; vossen dito dito, waaronder één vos met een halven staart, de andere helft was door een wolf van het belendend perceel er eventjes afgebeten en nooit teruggegeven. Die wolven, er zijn er verscheidene, jonge en oude, zien er heel aardig en ongevaarlijk hondjesachtig uit, maar de eigenaar had rare streken van ze gezien; ze mogen daar achter hun gaas zoo zoet en zoo netjes uitzien als brave exemplaren op een hondententoonstelling, maar ze verdraaien er hun poot niet voor om een mensch naar de keel te vliegen. Maar het blijft niet bij wolven en dergelijk goedje. Als wij 'n dicht dennenbosch doorgewandeld zijn, zien wij een lollige bruine beer vóór ons zitten, de fluweelige kousevoeten en -handen vooruit gestoken, den kop scheef, en den zwarten glimmend-leeren neus in den wind. Wat verderop, in een akkertje met suikerbieten, loeren roofgierig jonge leeuwen ons tegen, Nero en Prins, twee mannetjesputters zooals u op onze kiek kunt gewaarworden, en wat terzijde vindt men de leeuwin Otti in haar hok; (ook de mannetjesputters zijn gelukkig in hokken geborgen vlak bij den gemoedelijken suikerbietenakker). De directeur denkt erover, ook voor hen iets te maken, dat hun meer vrijheid van beweging geeft en den kijkers een beter gezicht ook op deze roofdieren biedt dan zoó in de hokken; doch hij kan zich troosten met de overweging, dat ook in de groote zoölogische tuinen oftewel „beestenboogerds" deze dieren vooralsnog ook niet ruimer en luchtiger gehuisvest zijn. Maar verder ... accoord hoor.

Een kleine Hagenbeck-inrichting is het, daar in dien schoonen achterhoek van ons land, nabij de grens, in de gemeente 's-Heerenberg. Ik vraag maar: wie zou daar in 's hemelsnaam een diergaarde zoeken .... Er is niet eens een trein-verbinding, 'n stoomtram slechts. Wel is de inrichting niet met het doel van een zoölogische tentoonstelling opgericht, maar ondertusschen komen er toch maar aardig wat bezoekers.... De heer Burgers begon 'n jaar of tien geleden daar een hoenderpark, zoo maar, uit liefhebberij... En allengs probeerde hij meer en meer gedierten te houden, en slaagde. Hij heeft het tot leeuwen gebracht. Verder kan het al niet; hij houdt die heele fameuze collectie om te fokken en te verhandelen; dat is allemaal goed en wel, maar bezoekers komen er heel wat, meer dan men denken zou, daar op die afgelegen plaats. Toch leek mij die merkwaardige inrichting nog lang niet bekend genoeg, en daarom heb ik aan de lezeressen en lezers van „Panorama" er ook maar eens wat van verteld. Dus als u eens in die buurt komt.... De toegangsprijs zal u niet weerhouden. Volwassenen betalen 20, kinderen 10 cents, en voor die somma gaat er nog iemand met u rond, de directeur of een van zijn vriendelijke dochters, die u, zooals de term luidt, alle gewenschte inlichtingen verschaffen.

Ziezoo, nu heb ik van mijn toevallige ontdekking aan u verteld; ik had toch geen rust voor ik u er deelgenoot van gemaakt had. Kyf-Kyf.

PROF. DR. J. J. HARTMAN.

Wij bieden onzen lezers op deze pagina een reproductie aan van het door den kunstschilder Louis Hartz geschilderde portret van Prof. Dr. J. J. Hartman, hoogleeraar in de Latijnsche taal en letterkunde en de Romeinsche antiquiteiten aan de Leidsche Hoogeschool. Dit schilderij is Prof. Hartman Zaterdag j.l. in Maison Prins aan het Rapenburg te Leiden, als een hulde van leerlingen, oud-leerlingen, vrienden en belangstellenden aangeboden, ter gelegenheid van zijn 25-jarig professoraat.

Z'N OFFER

In de stijf-deftig gemeubelde „private-room" van het groote kantoorgebouw der firma Swanburn & Co. te Londen, zaten de beide compagnons, in ernstig gesprek gewikkeld, tegenover elkaar.

„Ik zie het nut er niet van in, Dickson," zei de Heer Swanburn, zijn compagnon onderzoekend met zijn staalblauwe oogen aanziend.

Een trek van onrust, bijna van wrevel, gleed over het gelaat van den tegenover hem zittende en eenigszins onwillig antwoordde hij:

„Ik zie wel degelijk het nut van mijn voorgenomen reis in. Bovendien heb ik nog verschillende persoonlijke aangelegenheden in de States af te doen en dan.... — enfin, ik ga."

„All right, Dickson, all right! Ik wil en kan je natuurlijk niet terughouden. 't Is maar dat ik niet moet denken, dat je ...., zie je, ik bedoel, dat je niet voor 't een of ander wegloopt in de zaak, dat je misschien hindert of... eh ... in mij. Dan heb ik veel liever, dat je 't me zegt, Dickson."

Dadelijk stond Dickson op en was in enkele passen bij den stoel van Swanburn.

„Beste kerel," zei hij, „denk dat toch niet. We zijn toch in de laatste tien jaar meer dan compagnons, nietwaar? Er zijn toch tusschen ons in dat tijdsverloop hechter banden gelegd, dan alleen gemeenschappelijk zakenbelang, dat ons bindt? Neen, Swanburn, denk dat niet want dan ben je geheel de plank mis."

„Gelukkig," antwoordde deze, „dat het tenminste niet iets dergelijks is. Als je het beter vindt verder niet over het doel van je reis te spreken, staat je dat natuurlijk volkomen vrij."

Er was een oogenblik van weifeling merkbaar bij Dickson. Toen scheen hij echter een besluit te nemen en zei:

„Neen, Swanburn, ik kan je niet zeggen waarom ik voor een jaar weg wil. Juist aan jou kan ik dat niet zeggen. Wellicht, als ik terugkom, dat ik je dan iets te vragen heb, maar eerst wil ik met mezelf in 't reine zijn."

Op dit oogenblik hoorde men het herhaaldelijk toeteren van een zwaren auto-hoorn en dadelijk stapte de heer Swanburn op het venster toe en zwaaide naar omlaag. — „Daar is Ellen," zei hij tot Dickson.

Deze greep met zenuwachtige haast hoed en stok en wilde vlug de kamer verlaten, toen de deur van buiten reeds geopend werd en de twintigjarige dochter van den heer Swanburn de kamer binnentrad.

„Dag Papa, Dag Oom," groette ze vroolijk.

Ellen was de eenige dochter van Swanburn en hij verafgoodde haar, wat elkeen die met haar in aanraking kwam hem gaarne vergaf. Zonder bepaald een beauté te zijn had Ellen toch iets over zich, dat charmeerde, en als ze pruilde, waar slechts heel zelden aanleiding toe was, kon Ellen precies gedaan krijgen wat ze wilde.

Dickson had zijn cylinderhoed diep afgenomen en wilde heengaan.

„Neen, neen, Oompje," zei Ellen, „ik ben nu juist blij, dat ik U eens tref, kom maar eens mee." Ze nam hem met twee vingers bij een oor en bracht hem naar zijn stoel terug.

„Papa, ik moet een vertrouwelijk onderhoud met Oom hebben. U moogt er wel bijblijven, maar u moet doorwerken en niet luisteren."

De heer Swanburn maakte lachend een buiging en zette zich achter zijn bureau-ministre.

Dickson scheen niet erg op zijn gemak, mompelde iets van weinig tijd hebben, maar Ellen deed alsof ze het niet hoorde, nam hem zijn hoed en stok af en zette zich vlak naast hem.

„Nu moet U me eerst eens zeggen, Oom, maar eerlijk, hoor! Hebt u in den laatsten tijd een hekel aan mij gekregen?"

Met een schok zag hij op.

„Maar kind," zei hij verschrikt, „als je eens wist..." Toen zweeg hij verward.

„Dus niet," vervolgde ze. „Waarom bent u dan de laatste maanden zoo ontzettend deftig tegen me en waarom doet U dan altijd moeite om me te ontloopen, daarstraks nog?"

„Dat doe ik niet, Ellen, dat is werkelijk een verkeerd denkbeeld van je," antwoordde Dickson onrustig. „Ik moet nu heusch weg, Ellen, je houdt me werkelijk op. Ik heb dringende...."

Hij zweeg verschrikt, toen hij zag dat er tranen in haar mooie blauwe oogen stonden en klemde de lippen stijf opeen.

„Ziet U nu wel, hoe onaardig U tegen mij bent? Wat is er dan toch? Wilt U niet meer hebben soms, dat ik „Oom" zeg? U bent toch meer dan tweemaal zoo oud als ik? Zeg, mijnheer Dickson, wilt U dat niet meer hebben?"

„Ja, kind, gerust hoor! Ik zou niet willen, dat je me anders noemde en om te toonen, dat ik je niet ontloopen wil, kom ik vanavond een visite maken, hoor."

„Heerlijk, Oom, heerlijk! Kom dan wat vroeg, dan zing ik eerst nog iets voor U?"

„Goed Ellen, ik kom heel vroeg, temeer daar het vooreerst niet meer zal gebeuren, want ik ga een zakenreis maken naar de States. 't Is dus een afscheidsvisite."

Nauwkeurig bestudeerde hij het beweeglijk gezichtje tegenover hem, doch tevergeefs zochten zijn doordringende oogen iets diepers dan de uitdrukking van lichte teleurstelling die daarover gleed toen ze zei:

„Hè Oom, wat jammer", en dadelijk weer vroolijk: „Juist nu we weer zulke goede vrienden geworden zijn."

„Kind, we zijn altijd goede vrienden geweest," antwoordde Dickson, weer volkomen kalm. „Maar nu moet ik heusch weg, hoor. Tot vanavond dan. Dag Ellen! Adieu, Swanburn."

Een oogenblik later zagen Ellen en haar vader hem vanuit het venster na. Hij riep een cab aan en verdween in het gewoel der City.

„Wat heeft Oom Dickson toch?" vroeg Ellen haar vader.

„Ik weet het niet. Hij is vreemd in den laatsten tijd. 't Is of hem voortdurend iets hindert," antwoordde deze. „Misschien dat hij wat overspannen is en de reis naar Amerika hem toch goed zal doen."

Dickson zat intusschen thuis en vroeg zichzelven af óf het hem goed zou doen, zijn voorgenomen reis. Hij vroeg zich af of hij ze zou kunnen vergeten, haar, om wie hij ging, Ellen. Hoe was het mogelijk, hij, een ernstig, kalm overleggend zakenman, van drie en veertig jaar, die zich nooit veel bemoeid had met vrouwen. Die maar gewerkt had, gewerkt niet om zich rijk te werken, want dat was hij reeds vóórdat hij begon, maar die gewerkt had alleen uit liefde tot den arbeid. Hoe was het mogelijk, dat hij verliefd was, gek verliefd op een meisje van twintig jaar. Het mag niet, overlegde hij bij zichzelven, het is absoluut verkeerd, zoo'n jong kind te binden aan iemand van mijn leeftijd. Ik ga weg en hoop verstandiger terug te keeren. En toen hij opstond was het met de houding van iemand, die een vast besluit genomen heeft, doch in zijn hart voelde hij dat hij twijfelde aan zichzelf, twijfelde of hij terug zou keeren met een ander beeld voor oogen en een andere stem in zijn oor dan die van Ellen, die hem thans nog scheen toe te fluisteren „mag ik geen Oom zeggen?" O, had hij toen naar waarheid geantwoord en gezegd: „Neen, lieveling, je mag geen „Oom" meer zeggen. Noem mij „Will" of „schat", noem me alles wat je wilt, maar noem me niet „Oom"; dat vind ik een pijniging."

Het was een moeilijke avond voor Dickson, die laatste avond bij Swanburn, toen hij zich tegenover Ellen moest voordoen als de goedmoedige liefhebbende Oom, die afscheid nemen kwam van zijn nichtje, terwijl hij in werkelijkheid haar in zijn armen had willen nemen en haar had willen zeggen dat *zij* en *zij* alleen hem gelukkig kon maken en zij ook de eenige vrouw was die voor hem bestond op de wereld waar hij zich den laatsten tijd zoo eenzaam voelde.

Doch van dit alles zeide hij niets. Ellen was zoo vroolijk omdat hij vanavond weer eens de goede oom was, zooals vroeger, merkte ze op. Ze zou nu zijn weggaan nog meer betreuren en veel aan hem denken, beloofde ze.

„Dat is goed, Ellen," zei Dickson bij 't afscheid nemen. „'k Zal eens zien of je mij nog herkent als ik terugkom."

„Maar Oom, hoe kunt U nu zooiets denken? Kom eens hier met Uw oor, 'k moet U in vertrouwen nog iets zeggen." En toen hij zich een weinig naar haar overboog, gaf ze hem plotseling een hartelijken kus op zijn wang. Dickson werd vuurrood en daarna bleek. Ellen lachte uitbundig.

„Kijk eens Papa! Oompje bloost omdat ik hem een kus geef. Weet U waarom ik dat nu gedaan heb? Omdat een man altijd zal blijven denken aan een meisje, dat hem uit eigen beweging een kus heeft gegeven. Hebt U dat nooit gehoord, Oom? Al wilt U nu nog zoo graag niet aan mij denken wanneer U in Amerika ronddoolt, dan kunt U het toch niet laten. U zult het zien!"

„Dan zal ik probeeren niet aan je te denken Ellen," zei Dickson, „om te zien of je profetie waarheid bevat."

En hij nam het zich ernstig voor, niet meer aan haar te